

NOVÁ HVĚZDA MODERNÍHO THRILLERU

TIM WEAVER

BEZ
SLITOVÁNÍ

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Za každým tajemstvím
se skrývají lži.

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

**BEZ
SLITOVÁNÍ**

TIM WEAVER

**BEZ
SLITOVÁNÍ**

MYSTERY PRESS

2016

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2014

Translation © Kristýna Ševčíková, 2016

Cover © Jan Matoška, 2016

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2016

ISBN 978-80-88096-20-7 (ePub)

ISBN 978-80-88096-21-4 (mobi)

ISBN 978-80-88096-22-1 (PDF)

Věnováno Sharlé

Poznámka autora

Jelikož jsem chtěl, aby byla kniha čtenářům dobře srozumitelná a aby měl děj patřičný spád, maličko jsem upravil pracovní praktiky i vnitřní uspořádání londýnské Metropolitní policie a britského zdravotnictví. Doufám jen, že jsem tak učinil s dostatečným taktem, abych žádnou ze zúčastněných stran neurazil.

ČÁST PRVNÍ

Trvalo jim celou hodinu, než dorazili k pláži v malé zátocce ve tvaru podkovy na jižním cípu hrabství. Otec měl v plánu přijet na místo dřív, aby nemusel zápasit o stání na mrňavém parkovišti, a navíc mu někdo z vesnice, kde bydleli, poradil, že je tam pět míst – zastrčených pod svažitým převisem obrovské, sedmadvacet metrů vysoké skalní stěny –, kam celý den nesvítí slunce. Když dorazili na parkoviště a uviděli, že jsou ještě dvě parkovací místa volná, otec vítězoslavně zabubnoval na volant Hillman Avengeru a začal si sám pro sebe hvízdát. Tvář manželky, která seděla na sedadle spolujezdce, se rozzářila úsměvem.

„Očividně jsi spokojený.“

„Myslíš, že je na zmrzlinu ještě brzy?“

Obrátila oči v sloup. „Vždyť jsme teprve snídali.“

„Víc jak před hodinou,“ prohlásil žertovně. Jakmile zajel na parkoviště a vypnul motor, ohlédl se přes rameno na syna, který klečel na zadním sedadle, prsty měl přitisknuté ke sklu a vyhlížel ven na zátoku.

„Tak co si myslíš, synku?“

„Dá se tu šplhat po skalách, tati?“

Otec se zasmál. „To víš, že ano. Dá se tu šplhat po skalách.“

Moře bylo zrovna na ústupu a odlivová vlna za sebou nechala pás zvrásněné pláže. Za nánosem písku byla hladina průzračná jako sklo. Spousta vody byla vklíněná do pozvolně se svažujícího oblouku zátoky, zbytek odtékal do průlivu, kde to podle chlapce vypadalo, jako by svět neměl žádný konec. Byl tak nadšený, že pomohl otci odnést dolů na pláž dvě rozkládací lehátka a všechno jídlo, které měli s sebou, potom se vrátil pro kyblík a dětskou lopatičku a rozběhl se k okraji vody. Matka na něj z pláže volala, aby nechodil příliš daleko, a on jí z dálky hlasitě odpovídal, že nepůjde. Zatímco otec stavěl lehátka, matka nespouštěla chlapce z očí a sledovala cestičku otisků v písku, která vedla až dolů k moři.

„Už je tak velký,“ posteskla si.

„Je mu teprve osm, Marie.“

„Já vím.“ Zastavila se a pozorovala, jak chlapec namáčí palec do vody. „Nezdá se ti, že ten čas strašně letí? Víš, připadá mi, jako by to bylo teprve včera, co mi ho sestřičky prvně přinesly ukázat. A podívej se na něj teď.“

„Je v pohodě.“

„Já vím. Nemyslela jsem tím, že by s ním bylo něco v nepořádku. Chtěla jsem jenom říct, že... než se nadějeme, bude mít ženu a vlastní děti. A možná že tu ani nezůstane.“

„Ovšemže tady zůstane.“

„Nemá tu žádnou budoucnost, Tome.“

„O čem to mluvíš? Převezme přece obchod.“

„Říká, že žádný obchod nechce.“

„Je mu teprve osm.“ Přistoupil k ní zezadu a objal ji kolem pasu. „Ještě neví, co chce. Já si v osmi přál být kosmonautem.“

„Prostě jen nechci, aby na nás zapomněl.“

Políbil svou ženu na tvář. „Na maminku nezapomene.“

Na okraji vody se chlapec obrátil zpátky k nim a zamával na ně, aby šli za ním. „Mamí!“ křičel. „Mamí, pojď se podívat, něco ti ukážu!“

„Vidíš?“ chlácholil ji otec. „Říkal jsem ti, že na tebe nezapomene.“

Znova se usmála, políbila manžela na tvář a zamířila k místu, kde její syn stál po kolena ve vodě a ukazoval prstem na něco v dálce na moři, co se nacházelo za okrajem zátoky. Zadívala se stejným směrem jako on, ale nejdřív neviděla nic, co by mohlo tolik upoutat jeho pozornost. Pak se to však vynořilo dál na moři jako osamělá, proudem unášená loď.

Ostrov.

Dlouho se ho snažila vytěsnit z paměti, i to, jak je to k němu odsud blízko.

„Co se děje, zlatíčko?“ otázala se, přestože odpověď už znala.

Ostrov čněl nad mořem jako ploutev, skalnatý kousek země, který byl od nich vzdálený asi půl kilometru, rozpačitý, zlomený, zlověstný.

Dokonce i z této vzdálenosti, i když se světlo odráželo na vodě a slunce neúnavně pražilo, bylo na ostrově pořád cosi temného. Všechny příběhy, o kterých mohl vyprávět, všechny vzpomínky, které by nejradši zapomněl.

Instinktivně položila synovi ruku na rameno.

„Co je to tam?“ zeptal se.

Pohlédla do dálky na moře, ale nevěděla, jak mu má odpovědět.

„Mami?“

„To je... To je, ehm...“

„Co?“ naléhal chlapec. „Co je to, mami?“

Potom syna pomalu bezděčně přitáhla k sobě, přitiskla jej ke svému boku a vysvětlila mu: „Jedno ošklivé místo, drahoušku. Strašně ošklivé.“

2

2013

Z adresy, kterou mi dali, byl výhled na železniční nádraží v londýnské čtvrti Pimlico, kde se řadily vlaky. Dvoupatrová budova postavená z typických londýnských ručně dělaných žlutých cihel ležela zhruba půl kilometru jižně od stanice Victoria, téměř na břehu řeky Temže. Budova nebyla nijak označená a měla tmavá okna, takže to vypadalo, jako by tam nikdo nebydlel. Nebyla to však pravda. Když jsem přišel blíž, všiml jsem si, že domovní dveře z tvrdého masivu byly čerstvě natřené bledě modrou barvou a na zdi byla připevněná bezpečnostní kamera, jejíž objektiv mířil na vchod. Vedle dveří se nacházel číselný panel s domovním telefonem. Jedenkrát jsem stiskl zvonek a čekal jsem.

Z místa, kde jsem stál, řeku téměř zcela zakrývaly zrezavělé příčky železničního mostu. V mezerách mezi nimi bylo ale vidět loudavé procesy vyhlídkových lodí, které si prorážely cestu vodní hladinou. Vánoce už klepaly na dveře, a tak byly všechny lodě ověšené řetězy malých

barevných žároviček, které jim blikaly v oknech. Někteří turisté stáli na palubách a s čepicemi Santa Clause na hlavách čelili odvážně zimnímu chladu. Jinak mi připadalo, že se ranní město ponořilo do jakéhosi podivného druhu ticha – do jakési šedi, jako by město přemohl zimní spánek.

O několik vteřin později se ozvalo cinknutí a dveře s bouchnutím odskočily z rámu. Vstoupil jsem do krátké chodby s naleštěnými dubovými prkny a velkým klenutým oknem, z něhož proudilo dovnitř světlo a rozlévalo se po zdech a po stropě. Veškeré zařízení bylo laděno do stejné neutrální šedobílé barvy, tedy až na dvoje modré dveře na konci chodby a mramorovou přepážku po pravé straně. Za ní seděla elegantně oblečená žena, které mohlo být něco málo přes dvacet.

„Pan Raker?“

Přikývl jsem. „Jenom tak hádáte?“

Usmála se, sáhla dolů pod pult a vytáhla návštěvní knihu. „Bylo mi řečeno, že vás mám přibližně v tuto dobu očekávat,“ vysvětlovala mi a položila na desky knihy plnicí pero. „Nejprve laskavě запиšte jméno a datum, a já vám potom ukážu, kam máte jít.“

Podepsal jsem se. „Dnes je dvanáctého prosince, že ano?“

„Ano, pane.“ Jakmile jsem dokončil zápis, pokynula mi rukou k prvním modrým dveřím. „Těmito dveřmi dojdete až k zasedacím místnostem. Dveře, do kterých máte jít, jsou označeny jménem Dickens. Po schůzce je vám k dispozici sociální zařízení. V suterénu je bar, a těmi druhými dveřmi dojdete do restaurace. Jídla podáváme mezi dvanáctou a čtvrtou hodinou – musím vás ovšem upozornit, že je nutné, abyste s sebou měl svého zástupce. Oběd totiž podáváme pouze hostům, kteří obědvají s některým z našich členů.“

„Rozumím.“

„Další otázky, pane Rakere?“

„Ne, myslím, že to bude všechno.“

Prošel jsem prvními modrými dveřmi.

Vstoupil jsem do chodby a naskytl se mi pohled na dalších osm dveří, po čtyřech na obou stranách. Všechny byly zavřené a byly na

nich připevněné mosazné štítky. Na každém štítku stálo jméno jednoho britského spisovatele, Dickens byl čtvrtý vzadu vlevo. Když jsem přistoupil blíž, zaslechl jsem v jedné z místností tlumený rozhovor. Ve zbylých panovalo naprosté ticho. Dvakrát jsem zaklepal na dveře, na nichž stálo Dickens.

„Dále.“

Zasedací místnost byla sice malá, ale jinak se jí nedalo naprosto nic vytknout. Opět dubová podlaha, čokoládově hnědé stěny, tři a půl metru dlouhý stůl a okna, která sahala od podlahy až ke stropu a skýtala výhled do dokonale upravené zahrady. Nad zahradou jsem rozeznal železniční most, ale jinak by člověk snadno zapomněl, že budovu obklopovala průmyslová zóna a silnice.

„Pane Rakere.“

Vrchní inspektorka Melanie Crawová se zvedla z křesla v čele stolu – před ní ležel notebook a zavřená složka – a obešla ho, aby se se mnou přivítala. Potřáslí jsme si rukama, ona potom přibouchla dveře a naměřovala mne ke stolu. Posadil jsem se a sundal si bundu.

„Dáte si něco k pití?“ zeptala se.

„Jenom vodu, děkuji.“

Inspektorce Crawové bylo něco málo přes čtyřicet, byla štíhlá jako proutek, měla krátce střížené vlasy zformované do praktického účesu a studené, nečitelné oči. Neviděl jsem na ní žádné šperky, tedy až na snubní prsten. Byl to ten typ ženy, co si na sebe nikdy nevezme sukni a chodí pořád jenom v kalhotách, a ještě k tomu vždycky v těch samých tlumených barvách. Byla stoicky klidná a vyrovnaná – žena, kterou hned tak něco nezlomí, přesto nepůsobila bezcitně. Měla pro lidi porozumění, uměla vycítit, co je pohání dopředu. Nikdy mezi námi nebyl žádný pracovní vztah. Naše vzájemná existence se dala popsat jen jako řada jízlivých a často rozvášněných konfliktů. Navzdory tomu jsem ji však obdivoval, byť jsem nedovedl odhadnout, jestli je ten pocit vzájemný.

Když odešla k sekretáři ve vzdáleném rohu místnosti, na kterém stál džbán vychlazené vody a několik skleniček, rozhostilo se mezi námi krátké, nepříjemné ticho.

Možná že to nebylo až tak překvapivé. Živil jsem se hledáním ztracených lidí, a skrze svoji práci jsem se s inspektorkou Crawovou dostal do křížku v době, kdy pracovala jako hlavní vyšetřovatelka na případu, při němž jsem málem přišel o život. Tehdy mě jeden chlápek, kterého jsme se oba pokoušeli najít, bodl do hrudníku a nechal mne umírat v přítmí hřbitova. Buďto jsem měl štěstí nebo mi přál osud, nebo možná tak trochu obojí, ale našli mě a odvezli do nemocnice, kde jsem byl měsíc upoutaný na lůžko a další čtyři měsíce jsem se zotavoval ve starém domku, který mi zanechali rodiče v jižním Devonu.

Po tom, co se stalo, jsem si říkal, jestli se ještě vůbec chci někdy vrátit zpátky.

Nakonec jsem se však do Londýna vrátil. Nebylo to jen tím, že mě většina práce čekala právě tady ve městě, ale hlavně proto, že jakmile fyzická bolest polevila, musel jsem překonat vzpomínky na to, co se mi stalo – a všechny ty vzpomínky byly spojeny právě s tímto místem. Podala mi sklenici vody a mě napadlo, že – osmnáct měsíců od té nehody – bude Melanie Crawová taky jiná. Pro mě se toho změnilo hodně. Nechtělo se mi věřit, že by to pro ni nic neznamenal.

„Díky, že jste přišel,“ prolomila ticho. „Vidím, že jste to bez problémů našel.“

„Z cesty to vypadá opuštěně.“

Usmála se a posadila se. „Myslím, že právě proto se to tu lidem tak líbí.“

„Vy jste tady členem?“

„Přes manžela. Takováhle místa... Řekla bych, že je to spíše mužská záležitost. Vážně tomu nerozumím, ale vždycky jej to činilo šťastným. A když si potřebuju s někým takhle smluvit schůzku, tak se to hodí.“

„Jak to myslíte?“

Pokývala hlavou. „Chtěla jsem vám nabídnout práci.“ Když uviděla můj překvapený výraz, znova přikývla, jako by mě o své nabídce chtěla opětovně ujistit, a posunula složku přes stůl ke mně.

Letmo jsem na papíry pohlédl a vzápětí jsem stočil oči zpátky k ní.

„Chci, abyste někoho našel.“

Tentokrát jsem se musel pousmát zase já. O tom, jak jsem si v minulosti udělal nepřátele mezi příslušníky londýnské Metropolitní policie, mezi něž patřila i inspektorka Crawová, bych mohl vypravovat dlouhé a barvitě historky. Nedělal jsem to schválně, ani jsem se v tom nijak nevyžíval. Prostě to vyplynulo z toho, co jsem právě dělal. Nakonec jsem to přijal jako nevyhnutelné zlo. Tuhle práci jsem přece nedělal proto, abych si získal přátele. Mým cílem bylo navrátit domů ty, kteří se ztratili.

„Nedovedu si představit, že by k tomu Metropolitní policie dala souhlas,“ namítl jsem.

„To máte pravdu.“

„Tak proč jsem tady?“

„Vy ale nebudete dělat pro Metropolitní policii.“

Prohlížel jsem si ji, protože jsem měl okamžitě podezření, že má něco za lubem. Představa, že mě inspektorka Crawová žádá o pomoc – právě když čas otupil vzpomínku na naše poslední setkání –, mi připadala naprosto zvrácená. Byl to ten typ věci, kterou by odmítla udělat, i kdyby jí někdo držel pistoli u hlavy. Její tvář však zůstala naprosto nehybná. Žádný náznak toho, že by to nemyslela vážně.

A tak jsem složku otevřel.

Z fotky se na mě díval muž, kterému bylo něco málo přes šedesát. Jeho momentka byla připevněná sešívačkou k přední straně hlášení o pohřešované osobě. Seděl na okraji skály, někde na vřesovišti, a v dálce za ním se rozprostíralo široké zelené údolí. Vypadalo to, jako by obrázek někdo obstríhl. Podél jedné strany fotografie byl totiž obrys další postavy, a u spodního okraje jsem zase rozpoznal záhyb rukávu. Ten muž se jmenoval Leonard Franks.

A nezvěstný byl od třetího března.

Bylo mu dvašedesát, byl vysoký sto osmdesát pět centimetrů, měl šedivé vlasy a modré oči. Bylo mi jasné, že popis jeho fyzického vzhledu nebude to, co mi jej teď pomůže najít. Z praxe jsem věděl, že jakmile se lidé oprostí od každodenní rutiny, rychle se mění. Občas proto, že sami chtějí, a občas proto, že je k tomu někdo donutí. Ale ve většině

případů, pokud to dojde tak daleko, už vlastně nedělají vůbec žádná rozhodnutí – touhle dobou už totiž většina ztracených lidí hnije někde v díře a čeká, až je někdo objeví. A přestože jsem rodinám, pro něž jsem pracoval, dával naději a vycházel z předpokladu, že pohřešovaná osoba je ještě naživu, Franks byl nezvěstný devět měsíců – a po takové době už v pátrání po zmizelém člověku nehraje roli, jak dotyčná osoba vypadá. Mnohem důležitější je, jak pohřešovaný uvažuje. Jaký způsob si ke svému odchodu vybral. Proč se rozhodl odejít.

A kam si to namířil.

Podíval jsem se na jeho adresu. „Bydlel v Postbridge?“

„Ano, asi kilometr a půl severně od něj.“

To bylo přímo v srdci Dartmooru, takových pětapadesát kilometrů severně od vesnice, kde jsem vyrůstal já. Když jsem se však vrátil k jeho profilové fotografii, bylo mi hned jasné, že se tenhle člověk narodil někde v Londýně a strávil ve velkoměstě celý život.

„Takže se do Devonu odstěhoval na důchod?“

Opět přikývla. „Před dvěma lety.“

Začal jsem listovat zbytkem dokumentu, a tehdy jsem poprvé zaregistroval, že muž byl policejní důstojník, který odcházel do důchodu z pozice vrchního inspektora oddělení vražd a závažných zločinů. Byla to služebně vyšší funkce a zdálo se, že si jej značně považovali. Jak jsem vyčetl z jeho záznamů, poslali jej do penze v pětapadesáti, po třiceti letech služby. Měl tedy nárok na penzi, zástupce vyšetřovacího komisaře jej ovšem požádal, aby u policie ještě zůstal.

„Jak se ten člověk ztratil?“ zeptal jsem se.

„Žili se ženou v domě, který vypadal jako stará myslivecká chata,“ vysvětlovala inspektorka Crawová. „Z jedné strany domu byla přistavena kůlna na dříví a vzadu za budovou byla ještě jedna bouda, kde schovávali nářadí. To je asi tak všechno, co tam bylo. Žili tam v kopcích, značně izolovaní od lidí. Jejich nejbližší sousedé bydleli asi kilometr a půl daleko, kolem domu se do všech stran rozbíhala otevřená planina porostlá vřesem, a bylo tam takové ticho, že když se blížilo auto, slyšeli ho už pět minut předtím, než bylo vidět.“

Pohlédla přes stůl na Franksovu fotografii.

„Každopádně, oba manželé seděli jednoho pozdního odpoledne doma u krbu. Oheň už začal vyhasínat a Franksova žena jej požádala, aby přinesl další polena. Bylo to začátkem března, takže bylo ještě docela chladno, obzvlášť tam nahoře na slatinách. Pak odešla postavit vodu na čaj a ukrojit každému kousek dortu, zatímco on se vydal ven do kůlny. Nebylo na tom nic neobvyklého, dělal to už tisíckrát. Dřevník stojí prakticky na konci verandy, ani ne tři metry od vchodových dveří.“ Zarázila se a pohlédla na mě. „Jenomže tentokrát už zpátky nedošel.“

Zamračil jsem se. „Odešel do kůlny na dříví a už se nevrátil?“

„Přesně tak.“

„A kam tedy šel?“

Pokrčila rameny.

„Šla se jeho žena podívat, kde je?“

„Ano.“

„A nenašla ho?“

„Nebyla ještě tma, takže bylo jasně vidět na všechny strany. Neviděla žádná auta ani lidi. Bydleli tam nahoře úplně sami. Jako by se vypařil.“

Stočil jsem pohled dolů na Franksovu fotografii. Pečlivě jsem si prohlédl jeho tvář a tehdy prvně jsem si povšiml určité fyzické podobnosti.

„Co je to za člověka?“ chtěl jsem vědět.

„Jmenuje se Leonard Franks.“

„Ne, to nemyslím. Nejste s ním příbuzná?“

Na okamžik se odmlčela. Nezvedla oči od fotografie, dlaně měla volně položené na stole. „Je to můj otec,“ pronesla tiše.

3

Inspektorka Crawová seděla bez hnutí.

„Táta měl odejít do důchodu v pětapadesáti, tak jak chtěl. Jenže oni mu nabídli spoustu peněz, když zůstane, a nejspíš měl v hloubi duše strach, že se bude v penzi nudit. Kromě Metropolitní policie *nic jiného* neznal.

Byl to celý jeho život. A tak tu nabídku přijal a uvázal se na dalších pět let. „Podívala se na mě. Nejdřív apaticky, pak ale pokrčila rameny a z výrazu její tváře bylo patrné, že s tím nesouhlasila. „O osmnáct měsíců později toho začal litovat. Nechtěl se z toho vykrotit – takový on nebyl, neměl ve zvyku nechávat druhé na holičkách –, ale pomalu se mu začal Londýn ošklivit. Stěžoval si úplně na všechno: že je ve městě ustavičný hluk, že musí bydlet nad hlavou někoho jiného, nadával na davy v metru a odsuzoval i městskou politiku. A tak odpočítával čas, než mu bude šedesát, potom si s mámou sbalili svých pár švestek a odstěhovali se.“

„Proč zrovna do Devonu?“

Pokrčila rameny. „Prostě to tam vždycky měli rádi.“

„Nemáte tam žádné další příbuzné?“

„Ne, to nemáme.“ Přejela prstem po hraně notebooku a na krátký okamžik se zabrala do vzpomínek. Ve tváři se jí objevil přívětivější výraz, zřejmě vzpomínala na otce. Jenže potom blažený výraz zastínila bolestná vzpomínka. „Asi tak před rokem se táta dal do řeči s jedním chlapíkem, který se nedávno přistěhoval do jejich vesnice i se ženou. Jmenoval se Derek Cortez. Spřátelili se a pak vyšlo najevo, že Cortez byl taky dřív polda. Řadu let stál v čele kriminální policie v Plymouthu. Svěřil se tátovi, že už je taky v penzi, ale že ještě dělá konzultace pro oddělení, které se zabývá odloženými případy.“

Dle mého výrazu mohla usoudit, že to pro mě není nic neznámého: Útvar pro odhalování odložených kriminálních zločinů. Oficiálně měli na starosti vraždy, které nebyly nikdy objasněny.

Případy, které byly uloženy k ledu.

„Cortez si vždycky prošel spisy,“ pokračovala ve vysvětlování, „sdělil policii, jaký má na daný případ názor, a tak si vydělal trochu peněz stranou. To všechno naprosto legálním způsobem – v Metropolitní policii to děláme stejně.“ Přesunula ruce ke sklenici vody. Přitáhla ji k sobě, ale nenapila se. „Asi uhádnete, co následovalo. Cortez nabídl tátovi, že jestli chce, promluví se známým, který dělá pro Devonský a cornwallský policejní okrsek. Že by se za něj přimluvil a táta by jim pak mohl taky pomáhat. Táta by takovou nabídku za jiných okolností

hned na místě odmítl, protože to bylo teprve dva roky, co od policie odešel, a byl docela rád, že už je v penzi – *jenomže* chtěli zrovna s mámou dělat rozsáhlou rekonstrukci kuchyně, a tak si nemohli nechat ujít příležitost vydělat trochu peněz navíc, které by jim pomohly stavební úpravy zaplatit. Koneckonců to byla práce na odložených případech, a tak si říkali, že na něj nikdo nebude tlačit. Jakékoli informace, které objeví, budou brát jako bonus, a taky věděl, že jejich veranda bude jediná kancelář, kam bude muset dojíždět. A tak řekl Cortezovi, že pár případů vezme. Pokud to půjde dobře, udělá toho víc. A pokud ne, nikdo se na něj kvůli tomu nebude zlobit.“

Naklonil jsem se dopředu a zapsal si pár poznámek.

Když jsem sem přišel, bylo v místnosti chladno. Teď už se ale začínalo pomalu oteplovat a klimatizační jednotka na stěně vyplňovala ticho slabým hučením.

„A co bylo dál?“

Neodpověděla a upírala pohled do prostoru mezi námi. Hlavou mi bleskla vzpomínka na to, jak jsme spolu před osmnácti měsíci seděli v domě jednoho vraha. Teď se ten okamžik zopakoval, bod v čase znovu ožil, pouze s tím rozdílem, že jsme každý byli na jiné straně. Lidé mohou vzájemně duševně splynout, lidský život je propojen s životem druhých lidí. Pokud tohle něco dokazovalo, pak to byl právě tento okamžik.

„V době, kdy odcházel do penze, sloužil u Metropolitní policie už pětatřicet let,“ pronesla s propletenými prsty, ruce měla položené na stole před sebou. „Letos dělám u Metropolitní devatenáctým rokem. Zvláštní na tom ale je, že jsme spolu o práci vlastně nikdy nemluvili. Oběma nám to tak vyhovovalo. Táta si nikdy nebral žádný z případů domů, protože chtěl mít jasné hranice mezi osobním životem s mámou a životem, který trávil ve funkci policisty. A já jsem nechtěla, aby mě kdokoli z Metropolitní obviňoval z toho, že se mi od něj dostává zvláštního zacházení. Proto jsem neužívala příjmení Franksová, když jsem u policie začínala. Crawová se jmenovala moje matka za svobodna. Takhle to bylo lepší. Nikdy jsem od něj nečekala žádné laskavosti,

a taky jsem nikdy nic takového nechtěla. Všechno, čeho jsem dosáhla, jsem dosáhla sama, *aniž* by na tom měl táta sebemenší zásluhu anebo mi k tomu jakkoli dopomohlo jeho příjmení.“ Odmlčela se a zadívala se na mě. Svaly v její tváři se napnuly, jako by se pokoušela potlačit emoce. „Jenže potom se něco změnilo. Když slavil dvaasedesáté narozeniny – to bylo třídvacátého února –, přijeli jsme za ním s manželem a dětmi na návštěvu, a on mi začal vyprávět o jednom případě, na kterém pracoval.“

„Co to bylo za případ?“

„Zmínil se mi o té práci policejního konzultanta, pro kterou jej Cortez navrhl. Seděli jsme tam spolu sami, jen my dva – můj manžel Bill byl v horním patře a máma i děti si šly už lehnout. Vzpomínám si, jak mě udivovalo, že se vůbec nechal zlákat k tomu, aby něco takového vzal. Ještě *víc* jsem ale byla překvapená, že se o tom se mnou dal do řeči. Jak jsem už říkala, předtím, než odešel do důchodu, jsme se o jeho práci nikdy nebavili, opravdu *nikdy*. Přesto se o dvě minuty později přede mnou o jednom případě rozvykládal.“ Náhle stočila pohled na otcovu fotografii. „Ať už v tom bylo cokoli, opravdu to na něj doléhalo.“

Okamžitě jsem z jejích slov vycítil skrytý podtext. Pracoval v Metropolitní policii pětatřicet let, měl na povel celé oddělení vražd, viděl snad už všechno, s čím se člověk při takové práci může potkat, všechno to utrpení, které lidé způsobují, veškeré ohavnosti – a přece nakonec narazil na případ, kterému nemohl přijít na kloub. Všichni poldové to tak měli, a nebyly to vždycky ty nejhrůzostrašnější případy, ani případy, které vyvolávaly u lidí největší vztek. Občas případ totiž uvázl na mrtvém bodě z docela odlišných důvodů.

„Jakým způsobem to na něj doléhalo?“

Při zvuku mého hlasu sebou trhla, otázka ji vyrušila z hlubokého zamyšlení. Když se konečně začala zase soustředit, její chladná, neústupná povaha se částečně zase vrátila. „To je právě ten problém,“ posteskla si. „Nikdy jsem z něj nedostala žádné podrobnosti. Nezmínil se o oběti, *pokud* tam vůbec oběť byla. Nemluvil o žádných specifických

detailích, nevedl žádná jména. Prostě si jen postěžoval, že mu ten případ nejde z hlavy a že na něj musí pořád myslet. Celkově mi o něm vykládal asi jen minutu, ale i tak to bylo víc, než mi kdy řekl o kterémkoli případu, na kterém dělal u Metropolitní.“

„Takže vám nesvěřil vůbec žádné detaily?“

Zavrtěla hlavou.

„Nevzpomínáte si *na nic* z toho, co říkal?“

Ušklíbła se. „Podívejte, musíte pochopit jednu věc. Táta se nesvěřuje jako jiní lidé. Už tím, že mi o tom případu vůbec řekl a divně se na mě přitom podíval, se mi otevřel jako nikdy dřív. Nevychrlil na mě veškeré podrobnosti o každém vyšetřování, na kterém se kdy za těch pětatřicet let podílel.“

Otráveně se odmlčela. Na krátký okamžik jsem si myslel, že to celé označí za špatný nápad a pošle mě pryč – ona však místo toho založila ruce na prsou a pohodlně se zaklonila v křesle.

„Jediné, co vám můžu říct, je, že podle způsobu, jakým o tom mluvil – nebo spíš jak to téma *obcházet* –, to vypadalo, jako by to souviselo s případem, na kterém dělal už u Metropolitní policie. Neřekl to sice přímo, ale takhle to na mě působilo. Mluvil o tom, jako by o té kauze už něco věděl. Jenže když jsem se zkoušela vypyávat, hned změnil téma. Nešlo pouze o *obsah* onoho rozhovoru, bylo v tom něco víc...“ Zarazila se, pohupovala hlavou ze strany na stranu a snažila se najít správná slova. Prohrábla si rukou vlasy. „Šlo spíš o tón jeho hlasu, ten... *smutek*, který se mu ozýval v hlase. Neutkvělo mi v paměti nic z toho, co onoho večera říkal. Pamatuju si jenom, jak přitom vypadal.“

„Takže jste za ním jela na jih, abyste s ním tříadvacátého února oslavila narozeniny – a potom, o osm dní později, tedy třetího března, se ztratil?“

Přikývla na znamení souhlasu. „Ano.“

„Máte kopii případu, na kterém pracoval?“

„To nemám.“

„Nezůstala někde v domě?“

„Ne. To byla první věc, kterou jsem hledala, potom co mi máma zavolala a řekla mi, že zmizel. Rozjela jsem se tam a převrátila to tam vzhůru nohama, abych to našla.“

„Mohl si ten spis třeba uložit někde jinde?“

„To je taky možnost. Proč by ale něco takového dělal?“

Jenže ona věděla proč. Oba jsme to věděli. Část jejího já prostě jen dělala všechno proto, aby na to nemusela myslet. Odmítala si připustit, že ať už v tom spisu bylo cokoli, možná to stačilo k tomu, aby Franks zamířil ven k hranici dříví a už se nikdy nevrátil. Existovala celá řada důvodů, proč mohl dotyčný spis přechovávat mimo domov. Mohlo to být kvůli jeho ženě, aby si zachoval duševní zdraví, anebo se tím chránil. Třeba se kvůli tomu spisu ocitl v nebezpečí. Anebo se cítil natolik zatížený a vyvedený z míry tím, co se v něm psalo, že nebyl schopen se přes to přenést.

Byl to ale dostatečný důvod k tomu, aby jednoduše vyšel ze dveří, obrátil se ke svému dosavadnímu životu zády a opustil ženu, dceru i vnoučata? Vzhledem k tomu, že strávil pětatřicet let jako vyšetřovatel u Metropolitní policie, mi bylo zatěžko tuto představu přijmout – nicméně jsem ho neznal, a tak jsem tu myšlenku nemohl zatím vyloučit.

Každý má určitou hranici únosnosti. Pohlédl jsem na ni. „V jiných ohledech vám otec připadal v pořádku? Neměla jste o něj starost z jiného důvodu? Vaše matka se vám nikdy nezmínila, že by se choval nějak jinak?“

„Ptáte se mě, jestli neměl sebevražedné úmysly?“ Ne že by na mě přímo vystartovala, očividně mi však chtěla sdělit asi toto: *už jsem o tom uvažovala – a odpověď zní ne.*

„Lidé, kteří stojí za vlastním zmizením, nemají nutně sebevražedné tendence,“ obhajoval jsem se. „Občas se stane, že něco takového udělají, aby mohli začít úplně od začátku. Opustit starý život a začít nový.“

„To by táta neudělal.“

„Někdy to udělají pro dobro své rodiny.“

„A co z toho podle vás máma měla?“

„To je právě to. Nevíme, co bylo v tom spisu. Mohl to udělat z lásky k rodině. Třeba cítil, že odchodem sníží riziko, které vám všem hrozilo.“

Nic na to neřekla, ale zjevně o tom nebyla zrovna přesvědčená. Chápal jsem její pocit marnosti i pochybnosti o tom, že by od nich otec odešel dobrovolně – přesto právě ona víc než kdokoli jiný věděla, že je třeba vzít v úvahu všechny možnosti.

„Po finanční stránce vycházeli dobře?“

„Neměli žádné finanční potíže. Táta vzal práci konzultanta, aby měli víc peněz na renovaci kuchyně – ale klidně se bez toho mohli obejít. Měl slušnou penzi odpovídající jeho odslouženým rokům.“

„A mezi nimi dvěma bylo všechno v pořádku?“

„Byli v pohodě.“

„A řekli by vám, kdyby měli problémy?“

„Byli *v pohodě*“, zopakovala a položila přitom obě ruce dlaněmi na stůl, rozprostřela prsty a její snubní prsten slabě zacinkal o dýhu stolu.

„Rozumím“, snažil jsem se ji uchlácholit. „Ale kdyby přece jenom problémy měli, řekli by vám o tom?“

Na tváři se jí objevil prchavý úsměv, když si uvědomila, že je to teď ona, kdo odpovídá na otázky. „Máma by mi to řekla. Táta byl mnohem uzavřenější. Nechával si všechno pro sebe.“

To už jsem někde viděl, pomyslel jsem si. *Přesně jako inspektorka Crawford.*

„Máte sourozence?“

„Bratra. Jmenuje se Carl.“

„A kde bydlí?“

„Před osmi lety potkal jednu Australanku a v roce 2010 se odstěhoval do Sydney. Můžu vám s ním domluvit rozhovor přes skype“, dodala. Skutečnost, že žije na opačném konci světa, ale snižovala pravděpodobnost, že bude o zmizení něco vědět nebo do něj bude jakkoli zapletený. To jsme věděli oba. Jako by mi tuto myšlenku chtěla potvrdit, doplnila: „Od té doby, co se odstěhoval, v Británii nebyl.“

„Dobře. Takže kdo dával dohromady spis o pohřešování?“

„Když mi máma zavolala, jela jsem za ní a pak jsem ji odvezla do městečka Newton Abbot. Na místní policejní stanici se nás ujal chlápek jménem Reed. Iain Reed.“ Na chvíli se odmlčela a dívala se, jak si do poznámek zapisuju policistovo jméno. V místnosti bylo teď takové ticho, že bylo slyšet i to, jak hrot pera škrábe o papír. „Připadalo mi, že je docela chytrý. Říkal, že vyslechne všechny případné svědky. Jenomže když mi pak o několik týdnů později zavolal, pátrání už očividně začínalo upadat. Sejmuli otisky v domě, odebrali vzorek DNA, prověřili tátovo auto, promluvili si s jeho přáteli, s Derekem Cortezem – prostě s každým, kdo by v tom případě mohl sehrát sebemenší roli – a neměli vůbec nic. A tak jsem obvolala pár lidí a začala pátrat sama. První na řadě byl Cortez.“

„Co jste z něho dostala?“

„Nebyl to můj případ, takže jsem ho nemohla zatáhnout do výsledkové místnosti a vymlátit to z něj. Jediné, čeho jsem se mohla držet, byl můj instinkt. Ale pokud mohu soudit, Cortez prošel. Neshledala jsem na něm nic špatného. Jevil se mi jako upřímný a poctivý chlap. Takový ten typ staromódního policajta, který patrně za celou tu dobu, co byl u policie, nešel ani jedinkrát do žádného rizika. Silně pochybuju, že by se kdy do čehokoli zapletl. Tedy až na to, že to byl právě on, kdo tátu vlastně navrhl.“

„Cortez věděl, co bylo obsahem toho spisu?“

„Ne,“ odpověděla. „Spisy odložených případů, které posílali na posouzení tátovi, mu prý nikdy neukazovali. Tak ten proces nefungoval. Jediný, kdo k těm složkám měl přístup, byl táta.“

„Zdá se vám toto tvrzení věrohodné?“

„Ověřila jsem si to. Jeho úkolem bylo předat tátovu adresu a doporučení jeho prostředníkoví z Útvaru pro odhalování odložených kriminálních zločinů – a oni už potom měli tátu zkontaktovat sami.“

„A kdo byl ten otcův kontakt z Útvaru?“

„Vrchní inspektor Gavin Clark.“

„Mluvila jste s ním?“

„Ano. Byl úplně jiný než Cortez, takový snaživější – nejspíš proto, že byl pořád ještě u policie. Ze začátku jsem mu neřekla, čím se živím. Když mě ale schválně ignoroval, prozradila jsem mu, kdo jsem, a vyrukovala jsem na něj s tím, že jsme přece všichni ‚jedné krve‘. ‚Projevte přece špetku solidarity,‘ povídám mu. ‚Měli bychom všichni táhnout za jeden provaz.‘ Nakonec souhlasil.“ Na okamžik to vypadalo, jako by z ní ta bojovnost trochu vyprchala. „Pak z něj ale vypadlo, že tátovi vlastně nikdy neposlal jediný případ.“

To mě zarazilo. „Cože?“

„Cortez postoupil doporučení Clarkovi. Clark mluvil s tátou po telefonu a dostal na něj kladný posudek od Metropolitní policie. Říkal, že strašně rád využije tátovy zkušenosti, ale že zatím ještě čeká, než budou schváleny všechny podklady. Bez toho mu prý nic poslat nemůže.“

„Tak počkat. Váš otec na žádném odloženém případě nakonec *nedělal*!“

„Ne.“

„Myslíte, že Clark lhal?“

„Ne. Podle mě nelhal Clark ani Cortez, a nemyslím si ani to, že by mi lhal táta. Ať už se k němu dostal jakoukoli cestou, skutečně na takovém případě pracoval.“

„Takže podle vás mu *přesně* v tom okamžiku, kdy svolil, že bude pomáhat Útvaru, shodou okolností přistál na stole další odložený případ? Že mu *jiný* polda, který se dozvěděl, že je zrovna k mání, poslal *jiný* spis – a vyfoukl ho Clarkovi přímo před nosem?“

Musela vidět nedůvěru v mé tváři, přesto zůstala v klidu. „Neřekla bych, že mu ten spis poslal někdo jiný z Útvaru. Podle mě to ani nebyl spis od nich. Vlastně jsem na pochybách, jestli mu ten spis poslal vůbec polda.“

„A kdo tedy?“

„Podle mě to mohl klidně být někdo zvenčí.“

Svrástil jsem čelo. „Civilista, který měl přístup k policejnímu spisu?“

„Možná to nebyl oficiální policejní spis.“

Nikdy se vlastně nezmínila o tom, že by Franks konzultoval *policejní* spis. Řekla jen, že prošetřoval odložený případ. Přesto mi bylo stále zatěžko tomu uvěřit. Jestliže mu ten spis neposlal Clark, byl to někdo, kdo měl informace o tom, že se Franks nebrání práci konzultanta, někdo, kdo za ním přišel ve stejný okamžik, a zároveň to musel být někdo, kdo měl dostatečnou autoritu na to, aby mu rozmluvil lenošení v penzi a nalákal ho ještě do práce. I kdybych nebral v úvahu to podivně shodné načasování, jaký civilista na něj mohl mít takový vliv?

Prozatím jsem tyto nejasnosti nechal plavat a stočil jsem hovor zpátky na záznam o Franksově pohřešování. „Takže když vyšetřování, které vedl ten místní polda Reed, dospělo do mrtvého bodu, proč jste po vašem otci nezačala pátrat sama?“

Na tváří se jí mihnul poráženecký výraz. „Zkoušela jsem to. Jenomže každé prohledávání databáze je monitorováno a revidováno. Když jsem se po tom, co se táta ztratil, vrátila zpátky do práce, zavolal si mě můj nadřízený. Pověděla jsem mu, co se tátovi stalo, a on neměl nic proti tomu, abych si vzala pár dní volna. Ale první, co mi řekl, bylo: ‚Vytiskněte si otcův spis, pokud jste tak dosud neučinila. Nechte si jeho kopii – ale nepoužívejte při jeho hledání žádné další policejní zdroje.‘ Neměla jsem mu to za zlé. Na jeho místě bych udělala totéž. Nesoustředěná policistka, která pracuje na vlastní pěst, je prostě nebezpečná.“

„Takže jste to pátrání vzdala?“

„Ne. Mluvila jsem se všemi svědky, které už předtím zpovídal strážník Reed. Obešla jsem lidi ve vesnici, jestli náhodou někdo něco viděl. Prohledala jsem dům, který si máma s tátou pořídili, prošla jsem jejich finance, celý jejich život – většinu z toho jsem ale musela dělat na dálku. Snažila jsem se do Devonu jezdit, jenže to záleželo na tom, jakou jsem zrovna měla směnu a jaké případy mi přistály na stole. Když jsem zrovna neměla čas tam zajet, zavolala jsem Reedovi a probrala to s ním, a tak to šlo pořád dál.“

Zhruba před měsícem mi ale začalo být jasné, že šlapeme vodu. Před třemi týdny jsem zajela do Devonu, a když jsem spatřila máminu

tvář, najednou mi to došlo. Uplyne rok, dva, pět let, deset, a my budeme pořád na stejném místě.“ Zvedla oči od složky na stole a podívala se na mě. „Prošla jsem celou databází – tedy ještě před tím, než mi bylo řečeno, abych se držela zpátky – a nenašla jsem vůbec nic. Nic. Dospěla jsem na konec cesty a už mi nezbývaly žádné další možnosti. A tak jsem dala dohromady všechno, co jsem měla – a není toho zrovna moc, jak sám můžete vidět –, a zavolala jsem vám.“

„Proč zrovna mně?“

„Jak to myslíte?“

Usmál jsem se, protože věděla, co jsem tím chtěl říct. „Před rokem a půl jste řekla, že vaším novým životním posláním bude mě dostat za mříže.“

Příkývla. „Víte, znám spoustu bývalých policajtů, kteří se dali na dráhu soukromého detektiva. Klidně jsem si mohla říct o pomoc jim. Jenomže Metropolitní je taková incestní skupinka. Potřebuju někoho zvenčí, kdo nemá u policie žádné konexe, někoho, koho znám...“ Odmlčela se, jako by hledala správná slova. Já už jsem však věděl, kam směřuje. Do této chvíle probíhalo pátrání po Leonardu Franksovi zcela podle předpisů – a teď přišla řada na změnu. „Některé vaše praktiky neschvaluji a jako policistka nad nimi rozhodně nemohu přimhouřit oko. Ovšem jako civilní osoba, jako dcera, jsem se ocitla v bodě, kdy je mi to fuk. Vyznáte se v tom, jak hledat ztracené osoby, znáte dobře Devon a jeho okolí, a – ať už jsou vaše metody jakkoli odsouzeníhodné – máte úspěch a záleží vám na lidech. A přesně to teď potřebuju.“

Začal jsem znova listovat spisem. Zpráva o pohřešované osobě byl jediný oficiální dokument. Všechny ostatní podklady nashromáždila sama inspektorka Crawová. Když jsem spočinul pohledem na Franksových výpisech telefonních hovorů, napadlo mě: „Co se stalo s mobilním telefonem vašeho otce?“

„Nechal ho doma.“

„A peněženku?“

Znal jsem odpověď, ještě než ji vyslovila. „Tu taky.“

Další vodítka, která nám k ničemu nebudou. Zrovna tak jako ostatní stopy, co dala dohromady za posledních devět měsíců.

„V téhle složce je všechno, co máte?“

„Všechno.“

Dál na mně setrvala pohledem. Měl jsem pocit, jako by se jí skrze oči promítaly myšlenky. Svěřila se mi a teď chtěla vědět, jestli udělala dobře.

Po chvíli dodala: „Nemohu vám poskytnout žádné policejní zdroje. Pokud se mnou budete chtít mluvit, zavolejte na mé soukromé číslo, nevolejte mi na pevnou linku do kanceláře. Nechci vědět, co děláte, jakým způsobem získáváte informace ani s kým mluvíte. Zajímá mě jen to, co se stalo s mým otcem.“

„Vaše matka zůstala v Devonu?“

„Ne,“ zavrtěla inspektorka Crawová hlavou. „Bydlí teď u mě.“

„Tady v Londýně?“

„Ten dům jí začal připadat moc velký a ztichlý. Rozrušovalo ji to, a tak jsem ji před čtrnácti dny přestěhovala sem. Neměla jsem moc na výběr. Dům v Dartmooru jsme nabídli k prodeji a teď se jí pokoušíme sehnat něco ve městě.“

„Potřebuju s ní mluvit.“

Pokynula ke složce se spisem. „Vzadu je seznam čísel, včetně mámi-na mobilu. Ví o tom, že s vámi mám dnes schůzku. Pokud ale narazíte na nějaký háček, dejte mi vědět. Nejspíš bude nejlepší, když u vaší schůzky nebudu. Jsem si jistá, že to cítíte stejně.“

Přikývl jsem. Tím si u mě inspektorka Crawová získala trochu větší respekt. Vzdát se případu se patrně přičilo všem citům, které jako dcera vůči otci chovala, a silně to kontrastovalo i s jejím profesním instinktem policistky. Bylo to však správné rozhodnutí, a ona uvažovala dost jasně na to, aby to chápala. Kdyby se kolem případu motala, pokoušela by se, i když nevědomky, vyšetřování ovlivnit. Požádala mě o pomoc a dostane ji – odmítal jsem ovšem přistoupit na její podmínky, a nechtěl jsem se ani opírat o jakékoli závěry, ke kterým ohledně zmizení otce do té doby dospěla.

„A co vaše děti a manžel?“ zeptal jsem se.

„Co s nimi?“

„Má cenu, abych si s nimi promluvil?“

„Klidně si s nimi promluvte, jestli chcete. Podle mě to ale bude ztráta času. Ten večer, co se mi táta o tom případu zmínil, kromě nás dvou nikdo jiný na verandě nebyl. A když jsem pak po tátově zmizení jezdila do Dartmooru, Bill zůstával v Londýně a staral se o holky. Můžu zařídit, aby byli všichni doma, abyste si s nimi mohl promluvit, pokud byste na tom trval. Mám-li být ale upřímná, pokud hledáte někoho, kdo vám vylíčí otcovy charakterové vlastnosti, jděte raději za lidmi z Metropolitní, kteří s tátou strávili pětatřicet let. A pokud chcete vědět, co se přesně stalo onoho dne, kdy se ztratil, a jak se choval těsně před tím, než zmizel, myslím, že existuje pouze jeden člověk, za kterým můžete jít.“

„Vaše matka.“

Přikývla.

„Dobře,“ souhlasil jsem. „Ještě jedna věc. Lidé se mě budou ptát, pro koho pracuju. Zjevně to chcete celé udržet v tajnosti a já chápu proč, jenže pokud mám z lidí dostat odpovědi, musím být schopen předložit jim konkrétní jméno. Bude to tak jednodušší. Tak jak to uděláme?“

„Nejspíš jim budete muset říct, že si vás najala moje matka.“

„Bude vědět, že jsme se tak dohodli?“

„Ano.“

„Dobře. Jaké je její křestní jméno?“

„Ellie.“

Zapsal jsem si to. „Budu vás průběžně informovat.“

„Děkuju,“ odpověděla. Ve tváři se jí ovšem zračilo jen málo z oné vděčnosti, kterou právě vyjádřila slovy. Nakrátko se mi otevřela a teď se opět stáhla do sebe.

Zvedl jsem se k odchodu, ale ještě mě zarazila zvednutou rukou.

„Budu vám vděčná, když mě budete informovat o čemkoli, co zjistíte, byť by vám to připadalo nedůležité.“ Odmlčela se. Na tváři se jí

mihl výraz, který bych u kohokoli jiného označil za zranitelnost. „Je pryč dvě stě osmdesát čtyři dní, takže jsem se už smířila s jakýmkoli možným scénářem, který vám teď běží hlavou. Chci jenom vědět, co se doopravdy stalo.“

Znovu jsem přikývl.

Ale tentokrát jsem to byl já, kdo mlčel.

Každý totiž chce znát pravdu jen do té doby, než se mu jí skutečně dostane.

4

Z budovy jsme s inspektorkou Crawovou odešli společně, pak jsme si to každý namířil opačným směrem: ona podél břehu řeky, zpátky k nádraží Pimlico, a já severozápadně ke stanici Sloane Square, abych cestou do Paddingtonu nemusel přestupovat. Když jsem přecházel přes koleje na mostě Ebury Bridge, uslyšel jsem, že mi v bundě zvoní mobil.

„David Raker.“

„To jsem já,“ ozval se v telefonu ženský hlas. „Annabel.“

Usmál jsem se. „Kdo že to?“

„Ha ha.“

„Jaká je cesta?“

„Kvůli tomu ti právě volám. Už patnáct minut trčíme za Swindonem. Prý se tu někde stala nehoda. Může to chvíli trvat.“

Podíval jsem se na hodinky. Za deset půl jedné.

„Dobře,“ prohlásil jsem. „Nestresuj se. To je v pohodě.“

„Promiň, že tě zdržuju.“

„Ale nezdržuješ.“

„Ozvu se ti, až se to tady zase rozjede.“

„Nedělej si starosti, nějak už se zabavím.“

Našel jsem si stůl v zadní části malého bistra na východním konci King's Road, aby mě nikdo nerušil, objednal jsem si kávu a sendvič

a potom jsem vyjmul ze složky zprávu o pohřšování Leonarda Frankse. Za pomoci vedlejšího prázdného stolu a dvou židlí se mi podařilo rozprostít před sebe všechny materiály, jež složka obsahovala. Celkem jsem napočítal padesát dva samostatných listů.

Vlastní zpráva tvořila pouze šestnáct listů. Zbytek nasbírala inspektorka Crawová v průběhu týdnů a měsíců po otcově zmizení: jednalo se o různá prohlášení, pojistné smlouvy, finanční analýzu předcházejícího roku a další výpisy za následujících devět měsíců. Soustředil jsem svoji pozornost na období po jeho zmizení.

Určitě se pokoušela odhalit jakékoli anomálie – například nevysvětlitelné platby na společném účtu rodičů nebo jiné skutečnosti vymykající se normálu – ve snaze najít důkaz, že její otec i po zmizení dál utrácí peníze, nebo náznak toho, co se s ním stalo. *Třeba aspoň představy o tom, jak je, sakra, možné, že se z té kůlny už nevrátil.* Chvilí jsem nad tím dumal a pak jsem se vrátil zpátky k tomu, jak mi inspektorka Crawová popisovala události třetího března.

Jako by se vypařil.

Na Franksově zmizení bylo cosi zvláštního a mírně znepokojivého. Dům byl vzdálený kilometr a půl od nejbližších sousedů a stál na takové samotě, že přijíždějící auto bylo slyšet už pět minut předtím, než ho bylo vidět. A přesto po něm jeho žena venku nenašla ani stopu. Neviděla ani rozmazané obrysy lidské postavy na okolních, vřesem pokrytých planinách. Žádní lidé, žádná auta.

Žádný manžel.

Odsunul jsem tu myšlenku stranou, aby mě zbytečně nerozptylovala, a když se mi to podařilo, zmocnila se mě jiná, mnohem pragmatičtější: pokud Franks, ať už k tomu měl jakýkoli důvod, zosnoval vlastní zmizení, bude patrně díky svým policejním zkušenostem dost chytrý na to, aby za sebou stopy nenechal, ať už venku na vřesovišti, nebo v podobě dokumentů.

Spis v mých rukou toto tvrzení podle všeho potvrzoval. Inspektorka Crawová vepsala do okrajů výpisů z bankovního účtu manželů Franksových řadu vysvětlujících poznámek. Všechny tyto výpisy zahrnovaly

období jednoho roku, který třetímu březnu předcházel. Stejným způsobem okomentovala i výpisy z otcova penzijního účtu, z něhož byly vybrány vysoké částky na stavební úpravy domu.

Jenomže v období oněch devíti měsíců, které následovaly po jeho zmizení, tedy od třetího března až po dnešní den, se jí budto nepodařilo nic najít, anebo začala částečně ztrácet původní zápal. Možná od obojího trochu. Detailní, pravidelně se opakující rutinní úkony života Leonarda Frankse z doby před jeho zmizením ležely přímo přede mnou černé na bílém.

Potom nastala zcela zásadní změna: z jejich účtu odcházelo méně peněz, jejich finanční rezervy zaznamenaly pohyb jen výjimečně – a za ten byla zodpovědná Ellie Franksová. Byl to jasný důkaz toho, že její manžel zmizel. Říkal jsem si, že jakmile se dostanu domů, ještě se na jejich finance blíže podívám. Měl jsem ale takové tušení, že to nikam nepovede.

Ponecháme-li stranou jejich účty, důchody, pojistky a finanční analýzy, vyšetřovací talent inspektorky Crawové se skutečně začínal projevat. Byla to připomínka toho, jak byla ve své práci dobrá, a fascinující náhled do způsobu, jakým při vyšetřování postupovala.

Systematicky seřazené výpisy hovorů z mobilního telefonu i z pevné linky. Na počítači přepsaný životopis jejího otce, který detailně specifikoval dobu jeho působení v řadách Metropolitní policie. Seznam lidí z vesnice a přepisy rozhovorů, jež s nimi udělala. Soupis domů, které v ní zanechalo setkání s Derekem Cortezem, policistou ve výslužbě, jenž Franksovi jako první navrhl myšlenku, že by mohl s policií na odložených případech spolupracovat. A konečně také popis toho, jak na ni zapůsobil vrchní inspektor Gavin Clark, který se měl v Útvaru pro odhalování odložených kriminálních zločinů stát Franksovou kontaktní osobou.

Přestože inspektorka Crawová rozsah dostupných informací určitým způsobem obohatila, nepodařilo se jí získané poznatky nijak prohloubit. Mohlo se samozřejmě taky stát, že odložený případ, jímž se měl Franks ve volném čase zabývat, neměl na jeho zmizení žádný rozhodující podíl.

Že se prostě jen z minulosti vynořila jiná kauza z nesčetného množství případů, jež musel za více než tři dekády, které u Metropolitní policie strávil, řešit, a on teď pouze pocítil důsledky svého jednání. Nemohl jsem vyloučit ani možnost, že inspektorce některý z obyvatel vesnice, Corteze nevyjímaje, lhal, a že se mu podařilo ji o těchto lžích přesvědčit. Franks se mohl klidně stát obětí nehody. A jeho tělo mohlo ležet někde ve škarpe a čekat, až si ho někdo všimne.

U pohřešovaných lidí bylo možné všechno.

Většinu z těch scénářů jsem si však v duchu nedokázal představit, snad kromě jediného – že je Leonard Franks již po smrti. Ať už se pravda nacházela kdekoli, můj první dojem byl, že onen poslední případ je klíčem k vyřešení celé záhady a že Franksovo zmizení bylo pro obyvatele vesnice, pro Corteze i pro Clarka stejným šokem jako pro inspektorku Crawovou, její matku a celou rodinu.

Když jsem si zběžně prohlížel výpisy telefonních hovorů, bylo mi hned jasné, že samotná čísla nebudou mít příliš velký význam. Na tom, že u některých z hovorů, které Franks uskutečnil nebo přijal během měsíců předcházejících jeho zmizení, obsahovala volaná a volající čísla předvolby londýnských okrsků, nebylo nic nevědňého. Stejně tak nebylo nijak zvláštní, že jiná čísla obsahovala zase předvolby hrabství Devon. Poslední dva roky života strávil v domě na dartmoorských planinách – nepochybně si tam i v blízkém okolí našel přátele. Šedesát let předtím žil a pracoval v Londýně, takže mě nijak nepřekvapovalo, že na výpisech převažovaly hovory směřující do hlavního města.

Detailní poznámky, které inspektorka Crawová vepsala jak do okrajů bankovních výpisů z účtu manželů Franksových, tak i do finanční rozvahy jejich společného hospodaření, ve výpisech telefonních hovorů chyběly. Buďto dospěla k názoru, že dělat něco takového v tomto případě nemá smysl, což mi přišlo dost nepravděpodobné, anebo, dřív než se k výpisům hovorů vůbec dostala, byla nucena své vyšetřování přerušit. Vzpomněl jsem si, jak se zmínila o svém nadřízeném, který ji upozornil na to, že při hledání Frankse nesmí používat

policejní zdroje. Nepochybně se do toho vložil právě v okamžiku, kdy se chtěla pustit do oněch výpisů telefonních hovorů.

Inspektorka Crawová měla na starost vlastní tým, a když nic jiného, přistupovala k životu pragmaticky, takže určitě chápala důvody, proč od ní něco takového její šéf vyžadoval. Jednoduše nechtěl, aby se nechala rozptylovat případem, který nespadal pod jurisdikci Metropolitní policie. Ale i tak ji to muselo bolet. Určitě byla naštvaná a cítila hořkost, že ji nenechal na případu pracovat alespoň neoficiálně. Bylo to zvláštní, ale možná to byl právě ten důvod, proč nakonec požádala o pomoc mě. Milé jednání na nedůvěřivé lidi z Metropolitní nezabíralo a vůči mé upřímnosti a metodám měli averzi, takže to, že přišla za mnou, i kdyby se o tom její zaměstnavatelé nikdy nedozvěděli, bylo jasným projevem vzpoury.

Vzal jsem do ruky telefon a zalistoval jsem ve svém adresáři, až jsem dospěl k písmenu S. S jako Spike. Byl to jeden starý známý z doby, kdy jsem se ještě živil jako novinář – ruský hacker, který žil v Londýně, přestože měl jen prošlé vízum z doby, kdy tady studoval. Při práci pro noviny jsem jeho služeb využíval skoro pořád. Stačilo jediné zavolání a on byl schopen dostat se do jakékoli sítě a propašovat z ní všechny informace, po nichž člověk toužil. Teď už mi pomáhal jenom při hledání ztracených lidí, byť jsem si ohledně charakteru jeho práce nedělal žádné iluze. Stejně dobře jsem si uvědomoval, že moje požadavky na něj jsou podobně pochybné.

„Davide,“ ozval se v telefonu.

„Jak je, Spikeu?“

„Nestěžuju si. A co ty?“

„Mám se fajn,“ odpověděl jsem. „Potřeboval bych pomoc s jedním telefonním číslem.“

„Chceš, abych ti sehnal výpis hovorů?“

„To ne, výpis hovorů z toho čísla už mám. Potřebuju jména a adresy k číslům, které se objevují *na* tom výpisu. Kdybych ti naskenoval pár stránek a poslal ti je mailem, myslíš, že bys mi mohl sehnat detaily ohledně každého příchozího a odchozího hovoru?“

„Jméno a adresu ke každému hovoru? Brnkačka. To by neměl být problém.“

„To jsem chtěl slyšet.“

Zasmál se. „Jak dlouhou dobu potřebuješ proklepnout?“

„Třináct měsíců, ale rozdělíme to na dvě období. První bude zahrnovat listopad a prosinec 2012, leden a únor 2013, až do třetího března. Druhé sledované období bude začínat dnem, kdy se můj člověk ztratil, tedy od čtvrtého března do... no, asi do dneška, tedy do dvanáctého prosince.“

Nepředpokládal jsem, že by na Franksovo číslo po jeho zmizení bylo směřováno příliš příchozích hovorů. Většina z nich bude od přátel, kteří ještě nezjistili, že se ztratil, a chtěli si jen tak popovídat, anebo možná naplánovat společenskou akci. Byl jsem si však jistý, že Spike neobjeví žádné odchozí hovory. Protože ať už se Franksovi stalo cokoliv, mobil nechal doma.

„Až to budu mít, pošlu ti kód banky,“ konstatoval Spike na závěr.

Spikeova banka měla podobu uzamykatelné skříňky v jeho místním sportovním středisku. Poděkoval jsem mu, zavěsil jsem a okamžitě se vrhl zpátky na adresář ve svém mobilu. Další jméno bylo Ewan Tasker.

„Task“ byl další starý známý z dob, kdy jsem dělal ještě u novin. Byl to policista v částečném důchodu, který pracoval pro Národní kriminální zpravodajskou službu, později pro jejího nástupce, Agenturu pro závažný organizovaný zločin, a v současné době pro nejnovější formu této organizace, tedy Národní kriminální agenturu.

Ze začátku jsme postavili náš vztah na vzájemné neformální úmluvě: on mě krmil historkami z prostředí organizovaného zločinu, které chtěl dostat na veřejnost, a já měl na oplátku exkluzivitu. Po čase jsme si ale padli do oka, a když jsem odešel z novinářské branže, abych mohl pečovat o svou ženu poslední rok jejího života, zůstali jsme s Taskem ve spojení.

V současném okamžiku jsem toho neměl moc, co bych mu mohl za jeho služby nabídnout. A tak byl mým jediným odškodněním dobročinný golfový turnaj, na který mě nutil chodit jednou za rok. Vždycky

mě tam obral o peníze a pak se mi ještě smál, že neumím ani pořádně odpálit míček.

„Rakere!“ zvolal, když zvedl telefon.

„Jak jde život, Tasku?“

„Zatím jsem ještě nenatáhl bačkory, takže fajn.“ Bylo mu už kolem pětadesáti, ale pořád to byl vysoký a silný chlap a jeden z nejchytřejších lidí, co jsem znal. „Páni, už ses hezky dlouho neozval, kamaráde.“

„Já vím, promiň.“

„To nic,“ uklidňoval mě. „Mám tolik práce s vyšetřováním, že ani nevím, kde mi hlava stojí. Takže za to můžu zrovna tak jako ty. Měl bych pracovat jenom tři dny v týdnu – ale zdá se, že tento systém hezky rychle přestal fungovat.“

„Takže určitě golf pěkně flákáš.“

„Ani náhodou, na devatenácté jamce mě pořád nikdo neporazil. A když už jsme u toho, doufám, žeš nezapomněl na dvacátého osmého. Můžou padat třeba trakaře, ale hraješ, Rakere.“

Letos byl dobročinný golfový turnaj naplánovaný hned po Vánocích.

„Myslím na to, Tasku.“

„Já vím, že jo,“ připustil potěšeně. „Tak co je nového?“

Zasvětil jsem ho do detailů ohledně zmizení Leonarda Frankse a ohledně toho, jakým způsobem se ke mně případ dostal. Následně jsem přešel rovnou k tomu, co jsem od něj potřeboval. „Mám tu u sebe zprávu o jeho pohřšování, ale nemůžu z toho spisu nic vyčíst. Prošel jsem jeho bankovní výpisy, ale nic jsem tam nenašel – žádné nesrovnalosti ani anomálie. Mám jednoho chlápka, který se mi podívá na jeho výpisy hovorů, ale doufal jsem, že bys mi mohl pomoci něco zjistit o tom jeho posledním případě.“

„Myslíš *tamtoho* Leonarda Frankse?“

„Jo. Ty ho znáš?“

„Trochu. Slyšel jsem něco o tom, že zmizel.“

„Co dalšího se k tobě ještě doneslo?“

„Žádné pochmurné zvěsti to nebyly. Myslím, že všichni byli jenom překvapení. Vždyť byl – kolik to bylo – něco přes třicet let u policie. Za takovou dobu už se z člověka stane tak trochu celebrita.“

„Jak na tebe Franks působil?“

„Měl dobrou pověst. Lidi ho měli rádi.“

„Ty sis ho vážil?“

„Rozhodně, to je bez debat. Byl to čestný a poctivý chlap, takže pokud se někdo chtěl chovat jako polda z hollywoodských filmů, pěkně mu v tom vymáchal čumák. Pokud ale člověk hrál podle pravidel, kryl mu záda. Máš představu o tom, co se mu mohlo stát?“

„Jsem sotva na začátku, takže to všechno teprve začíná nabírat jasnější obrysy. Jsem si ale poměrně jistý, že za jeho zmizením stojí právě ten poslední případ.“

„Říkal jsi, že jeho dcera dělá u Metropolitní?“

„Přesně tak.“

„A že ji její šéf klepl přes prsty, když chtěla hledat v policejní databázi?“

Pochopil jsem, kam tím míří. Všechno bylo revidováno a zaznamenáváno, což znamenalo, že v momentě, kdy Task do databáze vstoupí, zanechá za sebou stopy. To nebylo zrovna bezpečné, vezmeme-li v úvahu skutečnost, že inspektorka Crawová svými předešlými kroky zalarmovala svého šéfa a možná i někoho dalšího. Vybavilo se mi, co prohlásila o Reedovi, policistovi, který dával dohromady původní zprávu o Franksově pohřešování. Říkala, že nemohl najít spis, jenž Franks prošetřoval, ani žádný jiný případ, který by byl dostatečně závažný na to, aby jej postihl takovým způsobem.

A pak jsem si vzpomněl ještě na jednu věc, o níž se zmínila.

Možná to nebyl oficiální policejní spis.

Naznačila možnost, že ten spis mohl Franksovi poslat civilista, který ho dal dohromady sám. Byl to zajímavý úhel pohledu. I kdyby tahle myšlenka nenabízela vysvětlení pro tak dokonalé načasování – že Franks dostal další případ právě v době, kdy čekal, než Útvar doladí poslední detaily ohledně spisu, který mu chtěli poslat –, vysvětlovalo by to, proč

o tom v Útvaru nic nevěděli, a proč Reed nebyl schopen dát tento případ do spojitosti s čímkoli, na čem kdy Franks u Metropolitní pracoval.

Jestliže mu ten spis ale skutečně poslal někdo *zvenčí*, zcela jistě musel Frankse znát: jeho minulost, léta, která u Metropolitní strávil, případy, na nichž během té doby pracoval. Dotyčný by musel umět sestavit přesvědčivý spis, něco, co by Frankse přimělo zbystřit a věnovat tomu pozornost. Bylo jasné, že dotyčný musel s Franksem v minulosti přijít do styku, možná i znát jeho případy. Na této poslední myšlence jsem se maličko pozdržel, vzal jsem do ruky pero a poznačil si: *Mohl být člověk, který Franksovi spis poslal, bývalý policista?*

„Rakere?“

„Promiň. Určitě je slyšet až na druhý konec drátu, jak mi tu šrotují mozkové závity.“

Kdyby se Task naboural do databáze a zadal tam heslo „Leonard Franks“, mohl by se tím zkompromitovat. Vzápětí se mi vybavil ještě jeden úryvek rozhovoru, který jsem s inspektorkou Crawovou vedl: *Způsob, jakým o tom mluvil... Vypadalo to, jako by to souviselo s případem, na kterém dělal už u Metropolitní policie. Mluvil o tom, jako by o té kauze už něco věděl.* Napadlo mě jisté řešení, jak tuto nevýhodu ohledně vstupu do databáze obejít.

„Tasku, myslíš, že bys mohl prohledat policejní databázi a vytáhnout mi odtamtud všechny nevyřešené případy, které se staly v Londýně? Pokud zadáš co nejširší časové období, bude to dostatečně velký rozsah okruhu vyhledávání, takže by to nemělo vzbudit žádnou pozornost – a já si to budu moct zpětně projít a podívat se, jestli třeba Franks nebyl do některého z těchto případů zapojený.“

„To mi ale vyjede pěknou pátku záznamů. Na ukradená kola a drobné krádeže v místních obchodech se mám asi vykašlat, co?“

„Přesně. Prozatím mě zajímají pouze závažnější zločiny. Pokud by se ale něco zvtřlo, nech to být. Nechci, aby ses dostal do potíží – ale jenom proto, že kdyby tě chytili a zavřeli za napomáhání a podněcování k trestné činnosti, tak bys neměl za dva týdny příležitost vidět můj nový, vylepšený golfový švih.“

Zasmál se. „Nechceš toho po mně zrovna málo. Může to trvat několik dní.“

„Jasně.“

„Záleží na tom, kdy se mi naskytne příležitost, abych mohl být v kanceláři sám.“

„Jasně, až budeš moct, Tasku.“

Poděkoval jsem mu, zavěsil a vrátil se zpátky ke složce inspektorky Crawové.

5

V průhledném plastovém obalu přilepeném ke hřbetu složky bylo obyčejné DVD s nápisem *Záznam pořízený v domě* a k němu byla přiložena sada fotografií. Podle rukopisu jsem poznal, že to psala inspektorka Crawová.

Odložil jsem DVD stranou a soustředil jsem se na fotky. Všechny zobrazovaly dům manželů Frankových na dartmoorských planinách. Inspektorka Crawová obrázky sama vyfotografovala, vytiskla je na formát A4 a následně v popisku, který byl uveden u každého snímku, vysvětlila, jakým směrem při fotografování stála. Každá fotografie ještě více podtrhovala, jak izolované to místo bylo. Chtěl jsem se tam později jet podívat, abych to viděl na vlastní oči, ale pro začátek jsem alespoň měl z čeho vycházet.

Dům vypadal přesně tak, jak mi jej inspektorka Crawová popisovala – jako stará lovecká chata. Byl postavený z tmavého dřeva a měl prostornou verandu táhnoucí se přes celou délku přední strany domu. Dům měl šikmou střechu s cihlovým komínem na straně a k němu byl přichycený přístřešek s krytinou z průhledného plastu, pod nímž stálo Audi A3. Znova jsem zalistoval v podkladech a zjistil jsem, že auto bylo registrováno na Leonarda. Takže jsem ho mohl klidně přidat k jeho mobilnímu telefonu a peněžence na seznam věcí, které nechal doma.

Po pravé straně domu se nacházela ona zmíněná kůlna na dříví. Fakticky to vypadalo spíše jako přístavek. Byl to prostě jenom kus vlnitého plechu, na jedné straně přišroubovaný k domu a na straně druhé ke dvěma podpůrným trámům. V dřevníku byly umístěny stovky kusů dřeva, navršené od země až ke stropu.

Dům obklopovala zvlněná planina porostlá vřesem a sloupky vrátek, které ohrazovaly žluté a zelené plochy přichycené k sobě jako záplaty na prošíváné příkryvce. Dům stál zhruba kilometr a půl severně od malé vesničky Postbridge a vypínal se nad úroveň vesnice. Na jednom ze snímků byly vidět i vršky střech v rozsedlině údolí, za ohybem pahorku. Jinak nebylo v okolí domu po člověkem vybudovaných stavbách ani památky, jen úzká nezpevněná polní cesta, široká tak pro jedno auto, která se klikatila od průčelí domu.

Následně jsem se pustil do policejního hlášení o Franksově zmizení.

Zprávu sepsal strážník Iain Reed, jak mě již inspektorka Crawová informovala. Jeho policejní stanice sídlila v městečku Newton Abbot. Franksovu ženu Ellie, a pak i samotnou inspektorku Crawovou, vyslychal čtvrtého března, tedy den po Franksově zmizení. Nejprve oběma ženám položil stejné otázky, načež zaměřil svoji pozornost na to, kde přibližně se obě svědkyně nacházely v den jeho zmizení, patrně proto, aby je mohl vyškrtnout z potenciálního seznamu podezřelých. O dva dny později, to bylo šestého března, povolal forenzního technika, aby zajistil vzorek DNA z Franksova zubního kartáčku. Jak mě inspektorka Crawová již informovala, v laboratoři nic nenašli, a výsledky analýzy dávaly jejím slovům za pravdu.

Svědecká výpověď Ellie Franksové skýtala jenom chabý vhled do toho, v jakém psychickém rozpoložení se její manžel nacházel, ať už během onoho odpoledne, kdy zmizel, nebo během pár týdnů předtím.

Nijak zvlášť mě to nepřekvapovalo. Rodinní příslušníci se v průběhu několika prvních dnů stále ještě vypořádávají s důsledky tragédie, zlobí se sami na sebe, že nebyli schopní něco takového předvídat, jsou citově rozrušení a plní úzkosti, že pro to, co se stalo, nevidí žádný důvod.

Vnášet do případu více světla a odhalovat užitečná vodítka je pak úkolem šikovného a zručného tazatele, který musí umět obratně manévrovat kolem lidského žalu – k čemuž Reed evidentně neměl vlohy. Dal dohromady solidní zprávu, jež zahrnovala zjevné a důležité okruhy informací. Jeho hlášení však na mě působilo jako černobílá fotka, která se dožadovala toho, aby jí někdo dodal trochu barvy.

Svěddecká výpověď inspektorky Crawové byla jiná: celkově byla kratší, protože ten den, kdy se otec ztratil, s rodiči nebyla. Zato ale byly její odpovědi mnohem strukturovanější. Číslo z nich, jak se zarytější pokoušela navést Reeda směrem, kterým cítila, že by se vyšetřování mělo ubírat. Nakonec však, přestože jeho policejní práce postrádala jiskru, byl Reed schopen rozpoznat klíčové úhly pohledu, a když potom došlo na otázku, co se stalo s Leonardem Franksem – *jestli* prostě neodešel, protože se k tomu sám rozhodl –, ani inspektorka Crawová si svým tušením už nebyla tak jistá.

REED: Takže si nemyslíte, že to plánoval?

CRAWOVÁ: Co měl plánovat?

REED: Svě zmizení.

CRAWOVÁ: Ne.

REED: Nemyslíte si, že existuje byt' sebemenší možnost, že možná odešel z vlastní vůle?

CRAWOVÁ: To je podle mě nesmysl. Nepřevlékl se, nevzal si peněženku – žádné peníze ani mobil.

REED: Jste tedy toho názoru, že za jeho zmizením stojí někdo jiný? Že se to stalo proti jeho vůli?

CRAWOVÁ: Řekla bych, že tato varianta je mnohem pravděpodobnější.

REED: Jenomže když jsem o tom mluvil s vaší matkou – když jsem se jí ptal, jestli neslyšela auta, hlasy, nebo že by se někdo s někým hádal, prostě sebemenší náznak toho, že by se váš otec jakkoli bránil –, prohlásila, že nic takového neslyšela.

CRAWOVÁ: Nevím, co bych k tomu řekla.

Dovedl jsem pochopit, proč inspektorka Crawová reagovala tak, jak reagovala. Závěrečná část Franksova života vypadala přesně tak, jako si to na konci kariéry vysnil. Sám se inspektorce Crawové svěřil, že začínal mít Londýna už plné zuby a jediné, po čem toužil, byl odlehlý dům v Devonu, kde by mohl trávit čas se svou ženou.

Navzdory jeho pětatřicetileté policejní praxi jsem byl přesvědčený, že se mu mohl dostat do rukou případ, který na něj mohl negativně zapůsobit, překvapit jej, možná jej i hluboce citově zasáhnout. Mnohem méně jsem byl ovšem ochoten uvěřit tomu, že by takový případ stačil k tomu, aby se chtěl vypořádat.

A přece – jak byste docílili toho, aby po kilometr a půl dlouhé polní cestě přijelo auto, aniž by jej přítomní obyvatelé domu viděli nebo slyšeli? A jak byste zdolali tak statného chlapa, jako byl Leonard Franks, a udělali to všechno v naprosté tichosti, aniž byste přítomní vyburcovali celé okolí?

Ellie ve výpovědi uvedla, že vyšla ven, aby se po Franksovi podívala, „asi za pět minut“. Což prakticky znamenalo, soudě podle obrázků, které inspektorka Crawová pořídila při fotografování domu – a podle pustých prohlubní a hřebenů okolní planiny –, že by musela vidět nebo slyšet auto, které by ujíždělo po klikaté cestě zpátky dolů do Postbridge, anebo lidi, kteří by odtud odcházeli pěšky a vlekli Frankse s sebou.

Jenomže Ellie vypověděla, že nikoho neviděla.

Takže nakonec – přestože jí její intuice říkala, že tady něco nehraje a že ve zmizení jejího otce musí mít prsty ještě někdo jiný – se inspektorka Crawová musela přidržet toho, co ve výpovědi uvedla její matka, a ta nikoho ani nic neviděla ani neslyšela.

Žádná auta. Žádné osoby.

A žádné vysvětlení.

Osamělý kužel paprsků zimního slunce se provrtal skleněnou střechou železničního nádraží, když jsem ji pozoroval, jak se po nástupišti blíží ke mně. Táhla za sebou černý kufřík na kolečkách a ve volné ruce svírala telefon. Když už byla v půli cesty, kužel dopadajícího světla se najednou přiblížil k ní a na kratičkový okamžik ji znehybněl ve svém záběru, jako by ji ozářil blesk foťáku.

Dosud mě neviděla – čekal jsem na ni na druhé straně v prostoru za turnikety –, zato já jsem ji viděl už zcela zřetelně: blondaté vlasy na ramena, tvář plná jemných rysů, bledá pleť, která vypadala vlivem slunečního světla prosvítajícího střechou ještě bělejší. Byla štíhlá, ale ne vyzáblá. I přes krátký kabátek, který měla na sobě, se jí jasně rýsovaly paže, což byla připomínka toho, jak ráda běhávala, pozůstatek doby, jíž strávila na jevišti, když učila děti v dramatickém a tanečním kroužku. Nezdálo se mi, že by se mi podobala, byla celá matka, až na chvíle, kdy se usmívala. To, jak přitom vypadaly její oči. Způsob, jakým zvedala ústa. Ty pohyby ve tváři zdědila po mně a já je zbožňoval.

Jakmile došla k turniketům, vložila lístek do automatu na jízdenky a pak se začala rozhlížet, jestli mě neuvidí. Zamával jsem na ni a vydal se k ní. Když prošla skrz turnikety, zazářil jí na tváři úsměv. „Promiň, že jdu pozdě. Myslela jsem, že ses na mě už vykašlal.“

Přítáhl jsem ji k sobě a objal jsem ji.

„To bych nikdy neudělal,“ ujistil jsem ji.

Ve dvaadvaceti jsem zjistil, že mám dceru. K jejímu početí došlo v době, kdy jsem byl sám ještě dítě, v okamžiku chlapecké nezralosti, na který jsem si celých čtyřadvacet let ani nevzpomněl. V září roku 1988 jsem odešel z Devonu, z vesnice, v níž jsem vyrůstal. Bylo to jen pár týdnů po tom, co jsem oslavil osmnácté narozeniny. Odjížděl jsem tehdy na univerzitu a ze zadního sedadla otlučeného Fordu Sierra, který patřil mým rodičům, jsem mával své dívce na rozloučenou. Několik dní před mým odjezdem jsme se se slzami v očích dohodli, že se náš

roční vztah nebudeme snažit udržovat na dálku. Nikdy se mi ovšem nezmínila, že je těhotná, přestože tou dobou už musela být ve dvanáctém týdnu.

Pak jsem ji neviděl skoro čtvrt století.

Po škole jsem si sehnal první práci u novin – u jednoho regionálního deníku v jižním Londýně –, potkal jsem svou ženu Derryn, oženil se s ní a nakonec jsem ji i pohřbil. A celou tu dobu jsem neměl ani tušení, že mi někde na pobřeží v jižním Devonu, který jsem kdysi také nazýval domovem, vyrůstá dcera. V době, kdy jsem odnášel Derryninu rakev hřbitovem, už jsem přestal uvažovat o tom, že bych se kdy mohl stát ještě otcem. Smířil jsem se s tím, že moje naděje na otcovství byla uložena k věčnému spánku spolu s mou ženou.

Jenomže když jsem byl před rokem a půl napaden a utržil jsem ránu do hrudníku, vrátil jsem se kvůli zotavení do Devonu a prostřednictvím jednoho případu, který jsem tam nakonec vzal, jsem potkal Annabel.

Prvních dvacet čtyři let svého života strávila v podobné nevědomosti jako já. Život mladé dívky postavený na lži, kterou byly všechny zúčastněné osoby ochotné udržovat vzhledem k důvodům, jež jim možná tehdy připadaly správné. Neměla tušení, že existuju, nevěděla, že lidé, s nimiž strávila celý život, nejsou ve skutečnosti jejími rodiči, přestože jí ve všech ostatních důležitých ohledech byli matkou a otcem.

Takže když potom došlo k našemu prvnímu setkání, a obzvláště ve dnech, které následovaly, jsme spolu rozmlouvali jen zdrženlivě, protože jsme oba dosud byli hluboce otřeseni rozsahem toho, co jsme se dozvěděli. Nijak tomu nepomohlo ani to, že truchlila nad smrtí dvou lidí, které milovala, a musela se najednou starat i o svou osmiletou sestru, pro niž se rázem stala nejdůležitější osobou na světě.

Já sám jsem již pohřbil svou ženu, takže jsem věděl, jakou bolest prožívá, nebo jsem znal alespoň podobnou formu bolesti, a mohl jsem jí poskytnout odpovědi na některé její otázky.

Ale ne na všechny.

Na některé věci si totiž nakonec bude muset přijít sama.

Ze stanice metra jsme vyšli do drobného mrholení a jeden druhého jsme zasvěcovali do událostí uplynulého měsíce, během kterého jsme se neviděli. Její návštěva pro mě představovala vítané rozptýlení od případu Leonarda Frankse.

„Jak se daří Liv?“ zeptal jsem se, když jsme zamířili ke mně domů.

Olivia byla Annabelina sestra. Na těch několik dnů, co mě Annabel přijela navštívit, se ubytovala u rodičů jedné své kamarádky.

„Dobře. Akorát na ni začíná lézt puberta, což už *zas tak* dobré není.“ Odmlčela se a po tváři se jí rozlil úsměv. „Zvládá to ale fakticky skvěle.“

„Jako bys viděla samu sebe?“

Annabel se zamračila. „Tak to ani náhodou. Já jsem byla vzorný teenager.“

Zasmál jsem se. „Tos určitě byla.“

Doma jsem nechal Annabel, aby si vybalila věci a dala si sprchu, a já jsem zatím připravil večeři. Bydlel jsem v Ealingu, v něčem pro Londýn dost netypickém: v samostatně stojícím přízemním domku se dvěma ložnicemi. Mé ženě Derryn diagnostikovali rakovinu těsně poté, co jsme ho koupili, a tak, přestože nám, předtím než zemřela, bylo dopřáno trochu času, kdy jsme se z našeho domu mohli těšit společně, většinu doby, který jsem v domě strávil, jsem byl v podstatě sám.

To se však díky přítomnosti Annabel začínalo pomalu měnit.

Jakmile jsem dal vařit večeři, zamířil jsem do náhradního pokoje a naskenoval jsem výpisy telefonních hovorů, které mi opatřila inspektorka Crawová. Odeslal jsem je mailem Spikeovi a Taskovi jsem poslal zprávu, v níž jsem mu nastínil, co po něm chci: závažnější nevyřešené případy, které se odehrály v Londýně za co možná nejdelší časový úsek.

Stiskl jsem tlačítko „odeslat“ a opět jsem se v myšlenkách vrátil k Franksově zmizení. V hlavě se mi rojily představy o tom, jak to

v těch několika posledních momentech asi probíhalo. Jaká slova pro- nesl ke své ženě. Jestli – pokud věděl, že už se nikdy nevrátí – se ne- choval trochu divně. Jestli neřekl něco, co by se s odstupem dalo chá- pat jako sbohem. Anebo jestli se před odchodem nezdržel o chvílku déle, než u něj bývalo zvykem, a nedíval se za Ellíí Franksovou, jak odchází do kuchyně.

A pak jsem uvažoval o tom, co by znamenalo, kdyby nic z toho ne- udělal. Co když se ani neohlédl? *V tom případě by odcházel s tím, že se zase vrátí.*

S touto poslední myšlenkou jsem se pohodlně zabořil do koženého křesla, jež pod mojí vahou zapraskalo. Rozhlédl jsem se po pokoji, který se v lepším případě stal mojí kanceláří a v tom horším jen od- kládacím prostorem a skládkou mého profesního života.

Police plné spisů obsahujících hlášení o pohřešovaných osobách. Fotky, výstřížky z novin a fotokopie vsunuté do přebalů těchto spisů. Namátkově vybrané fotografie naskládané na hromádky u zdi. Tváře lidí, které jsem našel, jež na mě shlížely v pózách, které jsem tak dob- ře znal. A pak ještě další regál plný vytištěných dokumentů, z nichž většinu tvořily policejní záznamy získané v dobách, kdy jsem dělal ješ- tě u novin, od zdrojů, jež jsem si od té doby udržel.

Na cokoli jiného už v místnosti moc prostoru nezbyvalo, třebaže tu byly vidět i určité pozůstatky našeho dřívějšího života, který mi teď připadal už tak vzdálený. Fotografie, na nichž jsme s Derryn pózovali na pláži v San Diegu. Další momentka z předávání cen někdy na kon- ci devadesátých let, kde moje mladší, odlišná verze přijímá sošku. A nakonec fotka, na které jsem zachycený spolu s jedním kolegou v sálavém vedru někde na předměstí v Jižní Africe.

Jakmile jsem obrátil pozornost zpátky k počítači, spustil jsem we- bový prohlížeč a pokusil se najít něco o zmizení Leonarda Frankse. Sko- ro žádné položky mi to nevyjelo: články v rozsahu zhruba sta slov v *Guardianu*, *Mailu* a *Expressu* – všechny sestavené z jedné a té samé tis- kové zprávy – a jedna o něco delší verze identické zprávy pro tisk v jed- nom regionálním devonském deníku. Franksovo prestižní společenské

postavení veterána londýnské Metropolitní policie s pětaticetiletou praxí evidentně nemělo téměř žádnou váhu. V tiskové zprávě se patrně objevily pouze strohé informace. Rozhodně neobsahovala detailní popis toho, jak zmizel někde v otevřené pustině. Takže to jediné, s čím mohly všechny zpravodajské redakce pracovat, byla tisková zpráva o bývalém policistovi, který se ztratil. Budila sice zájem, avšak ne dostatečně velký. Lidé se přece ztrácejí skoro pořád, a tak je nesmírně důležité, jakým způsobem takovou zprávu tisk podá.

Sáhl jsem po složce, kterou mi věnovala inspektorka Crawová, otevřel jsem spis v místě, kde byl uveden seznam jmen a adres, a zaměřil jsem pozornost na dvě jména: Gavin Clark z Útvaru pro odhalování odložených kriminálních zločinů a Derek Cortez. Inspektorka Crawová sice obě tyto osoby ze seznamu potenciálních pachatelů jednoznačně vyloučila, já jsem ovšem potřeboval mít jistotu.

Nejprve jsem zavolal Clarkovi. Číslo uvedené v seznamu bylo na jeho pevnou linku do práce. Po třiceti vteřinách vyzvánění mě to přeměrovalo do hlasové schránky. Podle hlasu byl odměřený a vážný, a tak jsem mu schválně zanechal pouze krátkou zprávu, v níž jsem mu vysvětlil, že vyšetřuju zmizení Leonarda Frankse. Už jsem se mu ale nepochlubil, že ve skutečnosti nejsem policista.

Potom jsem zavěsil a vytočil Cortezovo číslo. Na rozdíl od Clarka zvedl telefon téměř okamžitě. Podle hlasu jsem poznal, že se jedná o staršího člověka. Do telefonu trochu chraptlý, jako by byl zrovna nastydlý. Zpočátku se choval zdrženlivě, jako by si myslel, že mu budu chtít něco prodat. Když jsem mu však vysvětlil, kdo jsem a čím se zabývám, byl hned přístupnější.

„Hrozná tragédie,“ přiznal s příjemně tlumenou kadencí v hlase, která prozrazovala, že pochází z hrabství Devon.

„Znal jste se s Leonardem dobře?“

„Docela dobře. Chodili s Ellií kolem našeho domu ve vesnici vždycky na procházky. Náš dům stojí blízko u cesty a oni scházeli dolů po pěšině od toho jejich tam na kopci a chodívali po cestě, která prochází hned vedle nás a svažuje se ke vřesovištím. Vlastně jsem se

s nimi seznámil, jak po té cestě chodili pořád dokola. Pak jsme se dali do řeči. *Následně* se hovor stočil k tomu, co kdo dělá, a právě tehdy jsem zjistil, že pracoval u Metropolitní policie.“

„A co bylo dál?“

„Potom jsme se začali scházet pravidelně. Jednou jsme zašli my k nim nahoru, podruhé jsme je zase pozvali sem k nám dolů. S Lenem jsme chodívali hrát golf. Všichni jsme spolu báječně vycházeli. Po nějaké době jsem se mu zmínil o práci, kterou jsem dělal pro Útvar. Zpočátku nejevil vůbec zájem. Ne že by ho nezajímalo, co mu povídám. Bylo ale zřejmé, že se k takovému způsobu života už nechce vracet. Jenomže pak začali předělávat tu kuchyň a... Páni, měli s tím domem opravdu velké plány.“

„A tak jste ho doporučil Clarkovi?“

„Jo. Nijak velkou úlohu jsem v tom ale nesehrál. V podstatě jsem vlastně zařídil jen jeden telefonát. Zavolał jsem tehdy Clarkovi a pověděl mu, že Len shání práci a že by chtěl pracovat na volné noze. Dovedete si představit, že Clark měl okamžitě zájem. Je to sice nabručený pitomec, ale pozná, když má před noseu dobrou příležitost. A Len celá ta léta řídil oddělení vražd v Londýně, takže to byl dobrý tip.“

„Zmínil se vám někdy o případech, na kterých dělal?“

„U Metropolitní? Ne, nikdy.“

„A nepřipadalo vám to divné?“

„Ale vůbec ne. Někteří policisté už jsou takoví, zvláště v důchodu. Podle mých zkušeností existují dva druhy poldů: jedni hledají útěchu v tom, že se někomu svěří, a druzí ne.“

„A co Útvar pro odhalování odložených kriminálních zločinů?“

„Co s ním?“

„Zmínil se vám někdy o tom, že by od Clarka dostal nějaký případ?“

„Ne. A já jsem se ho na to nikdy neptal. Nikdy jsem mu neposkytl žádné detaily ohledně případů, které jsem sám vyšetřoval – dokonce ani tehdy, když jsem se jej, abych tak řekl, snažil na tu práci navnadit –, a on se mě nikdy na nic takového ani nevyptával. Měl jsem pocit, že jsme oba ze stejné školy a uvažujeme podobně.“

Jednalo se přece o případy a oběti, které nám byly svěřeny, a my jsme se museli snažit udělat pro ně maximum. A jednou z našich povinností byla i obezřetnost.“

Mluvili jsme spolu ještě chvíli, jenomže náš rozhovor potom začal upadat, a tak jsem mu poděkoval a zavěsil jsem. Na seznamu, který jsem měl od inspektorky Crawové, jsem přeškrtl jméno Cortez. Existovala možnost, že by se někdy později v průběhu vyšetřování mohl ještě dostat zpátky na seznam podezřelých. Z nějakého důvodu jsem o tom však pochyboval.

Ve spisu, který dala dohromady inspektorka Crawová, byla vedle výpisů telefonních hovorů uvedena i adresa Franksovy elektronické pošty. Heslo bylo dopsáno tužkou do okraje u toho. Inspektorka ještě připsala: „Má taky iPad, který mám u sebe doma. Můžete si jej vy-zvednout, kdykoli budete chtít.“

Šel jsem na gmail, zadal jsem jeho e-mailovou adresu a heslo a vstoupil jsem do jeho schránky s doručenou poštou. Měl tam dvě stě devadesát dva zpráv. Devět z nich mu bylo zasláno během dní a měsíců po tom, co se ztratil. Pět zpráv bylo od přátel, jimž se ještě nedoneslo, že je pohřešovaný. Další čtyři od lidí, kteří jej žádali, aby jim napsal nebo zavolal. Všechny příchozí zprávy byly označeny jako „přečtené“, pravděpodobně samotnou inspektorkou.

Soustředil jsem se na e-maily, ve kterých si Franks dopisoval s Derekem Cortezem a Gavinem Clarkem. Zdálo se, že konverzace s Cortezem dokládá to, co mi právě řekl. V jednom z e-mailů děkoval Franks Cortezovi za to, že jej doporučil Clarkovi. Cortez mu odpověděl, že potěšení je na jeho straně. *Moje úloha v tomto případě končí! Clark se s tebou napříště spojí už přímo.*

Zaregistroval jsem několik dalších jmen, které jsem už znal ze seznamu Franksových přátel a spolupracovníků sestaveného inspektorkou Crawovou. Celá řada z nich byli staří kolegové z práce. Franks jim psal o tom, jak se žije chlapovi, který odešel z Metropolitní policie a je teď v důchodu. A přestože jejich odpovědi byly neurčité a nepsalo se v nich o žádných konkrétních případech, bylo zřejmé, že k němu

pořád měli úctu. Jeden jej dokonce – podle všeho ze zvyku, anebo možná tak trochu z legrace – oslovoval „pane“.

Neobjevil jsem žádné konverzace zabývající se přímo případem, na kterém pracoval, než zmizel, ale jeho e-mailová korespondence skýtala působivý vhled do přátelských vztahů, jež si za dlouhá léta vybudoval. Probral jsem se zprávami důkladněji ještě jednou a poznačil si deset jmen, která se v jeho elektronické poště objevovala nejčastěji.

Všichni to byli policisté.

Navzdory domněnce, že Franksův spis pocházel od někoho z civilu, jsem nemohl vyloučit ani možnost, že mu tento dokument mohl poslat někdo, kdo dosud pracoval u Metropolitní. Mohli to brát tak, že mu tím vlastně prokazují laskavost, nebo jako způsob, jak mu pomoci dosáhnout určitého završení jeho práce.

Tím se ovšem nevysvětlovalo, jak bylo možné, že případ byl – a zůstal – mimo oficiální záznamy, když se jej strážník Reed snažil dohledat, proč se o něm Franksovi bývalí kolegové ve vzájemné korespondenci nikde nezmiňovali, ani proč by někomu jinému z Metropolitní policie mohlo na obsahu onoho spisu záležet takovým způsobem jako Franksovi.

Tato hypotéza neposkytovala odpověď ani na to, proč by dotyčná osoba mohla být ochotná podstoupit takové riziko, obzvláště pokud si *skutečně* vytiskla policejní záznamy a poté je poslala člověku mimo interní struktury Metropolitní policie. Ovšem skutečnost, že to bylo riziko, ještě neznamenala, že něco takového bylo nemyslitelné. *Někdo* mu ten spis přece poslat musel.

„Máš rozdělanou práci?“

Otočil jsem se. Annabel stála ve dveřích. Neslyšel jsem ji přicházet.

„Ale vůbec ne.“ Mávl jsem na ni, aby šla dál. „Vítám tě v řídicím centru.“

Usmála se a přelétla pohledem složky se spisy, fotografie pohřešovaných osob a obrázky na zdi. Když za mnou do Londýna přijela poslední, tady nebyla. Sledoval jsem, jak pomalu postupuje dál do pokoje, jak se znova dlouze dívá na spisy, až se nakonec posadila na podlahu

a přitáhla si kolena pod bradu. „Co je ve všech těch složkách?“ otázala se a ukázala na police.

„Moje práce. Tohle dělám.“ Stočil jsem pohled na složky na policích. „Všechno to jsou případy, které jsem uzavřel za ty čtyři a půl roku, co se tomu věnuju.“

„A kolik případů jsi už uzavřel?“

„Šedesát sedm.“

„To je hezká řádka.“

„Je to dost.“

„A proč si teda necháváš všechny ty podklady?“

Pokřčil jsem rameny. „Nejspíš proto, že se věci opakují.“

„Jak to myslíš?“

„Právě jsem přišel na to, že život má ve zvyku připoutávat člověka k určitým lidem – ale také k místům. Je to jako...“ Odmlčel jsem se. „Jako pojivová tkáň. Všichni jsme svázáni s určitými věcmi, ať už se nám to líbí nebo ne, a nezáleží na tom, jestli se tomu vzpíráme. Vždycky nás to přitáhne zpátky.“

Pokývala hlavou, ale pak mi začalo pomalu připadat, jako by ji to v myšlenkách táhlo někam jinam.

„Asi jsem se nechal unést a začal mluvit až příliš obrazně.“

Rozpačitě se pousmála. „Ale ne. Jen jsem si říkala, jak nerada nechávám Olivii samotnou, přestože moje racionální já si uvědomuje, že je v bezpečí. Je to tak pět minut, co jsem jí posílala zprávu.“

„Je v pořádku.“

„Já vím. Jenomže každou minutu každého dne mám neustále pocit, jako bych na ni musela dávat pozor. A mám strach...“ Odmlčela se. „Bojím se, že ji nedokážu ochránit.“

„Ničeho takového se bát nemusíš.“

Vrhla na mě letmý pohled a oči se jí zaleskly v tlumeném světle pokoje. „Co když se to ale bude opakovat? Co když si pro nás zase přijdou? Posledně jsem s tím nic nezmohla. Nebyla jsem schopná se nijak ubránit.“

„Nepřijdou.“

„Říkáš to jenom proto, abych se cítila líp – anebo tomu skutečně věříš?“

„Skutečně tomu věřím.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“

„Slibuju ti, že cokoli teď budeš podnikat, kamkoli půjdeš, budu ti kryt záda. Tobě i Olivii. Není to sice moje dcera, ale na tom vůbec nezáleží. Mám za tebe zodpovědnost, a ty jsi zase zodpovědná za ni.“ Pohlédl jsem na spisy a potom zpátky na ni. „To, co se vám stalo, byla jednorázová záležitost. Většina lidí prožije celý život, aniž by zakusila, čím jste si musely projít vy dvě. To, co na tebe doléhá, to, co tě nutí uvažovat tímto způsobem, není zdravý rozum – ale strach.“

Chvilí jen mlčky seděla. Pak zase promluvila: „Copak ty nemáš nikdy strach?“

„Ovšemže ano.“

„Nemyslím teď strach z nenadále vysokých účtů za plyn.“

Zasmál jsem se. „Já taky ne.“

„A čeho se tedy bojíš?“

Krátce jsem zvažoval, že řeknu něco shovívavého a uklidňujícího, něco, co by zmírnilo její obavy, aby se mohla vrátit zpátky do Devonu se sebedůvěrou a mohla jít dál. Jenomže ona nehledala falešnou útěchu a já nechtěl, aby někdy začala zpochybňovat má slova.

„Zoufalých lidí,“ prohlásil jsem. „Těch se doopravdy bojím.“

„Jak to myslíš?“

Znova jsem zabloudil pohledem ke složkám se spisy – k šedesáti sedmi případům, které se staly jediným životem, jež jsem znal. „Totiž, občas se člověku nechce ani věřit, čeho jsou takoví lidé schopni.“

8

Před večerí jsem si na stole v obývacím pokoji rozložil papíry, a tak jsme místo toho jedli na barovém pultu v kuchyni. Nakonec se náš rozhovor stočil zpátky k Olivii.